

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 307/2014
12.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Лидије Ђукић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву А. к. С., Б., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељење у Крагујевцу I-3 У 13714/13 од 19.09.2014. године, са противном странком Б.Д. из К., улица ..., у предмету брисања уписа у именик адвоката, у нејавној седници већа одржаној дана 12.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба Д.Б. из К. и поништено решење Управног одбора А. к. С. број 597-1/2013 од 30.06.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Поништеним решењем укинута је по основу службеног надзора решење Управног одбора А. к. К. 359/2010 од 14.10.2010. године, којим је тужилац уписан у именик адвоката те коморе.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетог због повреде материјалног права и повреда правила поступка, подносилац захтева наводи да је погрешно закључивање из побијане пресуде да је другостепени орган накнадно утврђивао чињенично стање. А. к. С. је у целости одлучивала на основу претходно утврђеног чињеничног стања и ниједна нова чињеница није утврђена приликом доношења решења од 30.06.2013. године, а у образложењу решења су наведени сви докази који су били познати и у току првостепеног управног поступка, али искључиво у циљу да се јасно наведу разлози због којих другостепени орган сматра да је у првостепеном поступку начињена очигледна повреда материјалног права. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи побијану пресуду тако што се тужба Б.Д. одбија.

Противна странка, Д.Б. из К. наводи да како у управном поступку није била искључена жалба односно како се ради о двостепеном поступку, то захтев није дозвољен, због чега предлаже да суд захтев као недозвољен одбаци.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Побијаном пресудом уважена је тужба Д.Б. из К. и поништено решење Управног одбора А. к. С. број 597-1/2013 од 30.06.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање са образложењем да је у конкретном случају тужени орган своје решење о укидању по основу службеног надзора решења првостепеног органа засновао на накнадно утврђеним чињеницама. Тужени орган је извео доказе, ближе одређене у образложењу оспореног решења, који су од значаја за оцену испуњености критеријума достојност за бављењем адвокатуром, па је утврдио да тужилац не испуњава Законом о адвокатури прописане услове за упис у именик адвоката. Како је тужени орган, као надзорни орган, поново утврђивао одлучне чињенице и то другачије него што је учинио првостепени орган Управни суд је нашао да је закон повређен на штету тужиоца.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреде правила поступка, уз правилну примену Закона о управним споровима. Ово стога јер се из списка предмета види да је решењем Управног одбора А. к. К. број 359/2010 од 14.10.2010. године Д.Б. дипломирани правник из К. уписан у именик адвоката А.к. К. са седиштем канцеларије у К. на адреси ... и почетком обављања адвокатске као самосталне, професионалне делатности почев од 15.10.2010. године са образложењем да испуњава услове прописане Законом о адвокатури и Статутом коморе, с тим да нема сметњи за упис у именик адвоката ове коморе обзиром да су испуњени услови прописани чланом 4. Закона о адвокатури. Решењем А. к. С. број 597-1/2013 од 30.06.2013. године укида се по основу службеног надзора решење Управног одбора А. к. К, број 359/2010 од 14.10.2010. године, са образложењем да Д.Б. дипломирани правник не испуњава Законом о адвокатури прописане услове за упис у именик адвоката и то услове из члана 4. став 1. тачка 7. јер није достојан поверења за бављење адвокатуром с обзиром да је у периоду који је претходио дану доношења решења Управног одбора А. к. К. о његовом упису у именик адвоката те коморе, у свом професионалном раду и животу који је доступан јавности свакодневно кршио одредбе Закона о адвокатури и кодекса професионалне етике адвоката и вршио злоупотребу права. У образложењу тужбом побијаног решења се даље наводи да је другостепени орган извео и доказе које је прибавио током наведених управних и парничних поступака, а који су од значаја за оцену испуњености критеријума достојност за бављење адвокатуром из члана 4. Закона о адвокатури и утврдио у образложењу детаљно наведене чињенице. Код оваквог стања ствари у списима, правилно је

закључивање из побијане пресуде да је тужени орган извео доказе, ближе одређене у образложењу побијаног решења, који су од значаја за оцену испуњености критеријума достојност за бављење адвокатуром и да је тужени орган, као надзорни орган, утврђивао одлучне чињенице и то другачије него што је учинио првостепени орган. Такође, правилна је оцена из побијане пресуде да је такво поступање туженог органа противно одредби члана 253. став 2. Закона о општем управном поступку, јер се коначно решење може укинути по основу службеног надзора само на основу чињеничног стања које је утврђено у ранијем поступку а на коме је засновано решење које се укида а што конкретно није случај.

Суд је ценио наводе захтева којима се указује да је тужени орган побијаним решењем одлучивао на основу претходно утврђеног чињеничног стања и налази да су исти неосновани јер се из образложења поништеног решења првостепеног органа од 30.06.2013. године види да првостепени орган није утврђивао чињенице нити изводио доказе који су од значаја за оцену испуњености критеријума достојност за бављењем адвокатуром а што је учинио другостепени орган у поступку службеног надзора.

Суд је ценио наводе из одговора на захтев којим се указује да побијана пресуда којом је суд оцењивао законитост решења донетог по основу службеног надзора, не може бити предмет преиспитивања по захтеву у смислу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима и налази да су исти неосновани јер решењем које се доноси у поступку поништавања решења се ствара потпуно нова правна ситуација у односу на ону која је постојала на основу коначног решења донетог у управном поступку. С обзиром на чињеницу да се законитост решења донетог по основу службеног надзора може испитати тек у управном спору, сагласно одредби члана 14. став 2. Закона о управним споровима правноснажна судска одлука којом је Управни суд оцењивао законитост решења донетог по основу службеног надзора може бити предмет преиспитивања по захтеву у смислу члана 49. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 12.12.2014. године, Узп 307/2014

Записничар,
Рајка Милијаш, с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић, с.р.